

[Preben Steen Nielsen.]

man ved indgåelsen af forsvarsforliget i 1960 accepterede en ordning, der bl. a. fik disse ord med på vejen fra NATO-side:

„Jeg er derfor skuffet over, at de af Dem foreslåede planer ikke udgør et mere betydningsfuldt bidrag henimod opfyldelsen af disse behov.“

altså ønskerne om et større budget og en højere tjenestetid. Og senere hedder det:

„Erfaringerne indtil dato viser, at en tjenestetid på mindre end 18 måneder giver lidt eller intet til gengæld for de store og kostbare investeringer, som den militære uddannelse medfører.“

Citaterne er fra chefen for NATOs Europastyrkers brev i anledning af forsvarsforliget i 1960; et forlig, der som bekendt blev tiltrådt også af venstre og det konservative folkeparti. Disse citater bekræfter jo realiteten: der vil altid være afstand mellem NATOs ønsker og det for Danmark acceptable. Sådan er det ikke alene i forhold til Danmark, men også i forhold til alliancens øvrige medlemslande.

Vi skal lytte til de råd, militære eksperter kommer med, men beslutningen er vor egen; ansvaret er vort, hvad også V og K bør holde sig for øje i de kommende forhandlinger.

Det er socialdemokratiets håb, at vi snart kan komme til enighed om en ny ordning. Afstanden mellem de mål, den hidtidige lovgivning satte sig, og den realiteternes verden, forsvarret befinder sig i til daglig, har aldrig været større. Der er i perioden fra den tidligere regerings tiltræden og til udløbet af budgetoverslagene gennemført nedskæringer i forsvarsbudgettet på mere end 2,3 milliarder kr. Dette tal understreger jo nødvendigheden af en ny ordning; ord klarer det ikke længere, der må handling til.

Jeg håber derfor, at de borgerlige partier vil gå ind i realitetsforhandlinger ud fra den erkendelse, at den nuværende ordning er passé, og at de luftkasteller i NATO og andre steder, de borgerlige partier hidtil har hældt hovedet til, ikke kan klare problemerne for dansk forsvar. Forsvaret rammes som alt andet af udviklingens lov.

Det er regeringens og socialdemokratiets mål at få gennemført en forsvarsordning, der giver os et ærligt, troværdigt forsvar, et

forsvar baseret på et realistisk grundlag med åbenhed over for fremtiden og med en økonomisk ramme svarende til den nuværende.

Knud Østergaard: Den tidligere regering havde den almindelige politik, at man, hvor det overhovedet var muligt, ville søge at trække Danmark lige, og forsvarret skulle på alle de områder, hvor det var sagligt forsvarligt, bidrage hertil.

Jeg trækker det frem, fordi der netop i den allerseneste tid i forbindelse med udbygningen af Frederikshavn til hovedflådestation har været en debat, som også ministeren har deltaget i, og hvor ministeren har udtalt, at han ville vente med udbygningen, og hvor ministeren har trukket skibe væk fra Frederikshavn og derfor efter vor opfattelse sat sig ud over den beslutning, som folketetinget tog, da det førte sin debat på det område.

Denne sag er især interessant, fordi hr. Risgaard Knudsen, det ærede medlem fra socialdemokratiet, har tilsluttet sig vore synspunkter; jeg går ud fra, at hr. Risgaard Knudsen står fast ved sine udtalelser, og derved skulle der jo være et flertal her i denne sal for at videreføre den politik, som den tidligere regering indledte, og det kan jo nok have visse konsekvenser, men det får vi måske opklaret under debatten her i dag.

Må jeg dernæst sige, at hr. Preben Steen Nielsen jo var meget lyrisk og meget musikalsk, når han talte om grammofonplader hos V og K. Jeg synes, at jeg bør slå fast her under denne debat, at det har været en ideelig stræben for det konservative folkeparti at søge frem ikke bare til en fastholdelse af det bestående, men til en modernisering og en videreførelse og et bredt samarbejde på forsvarrets og på det forsvarspolitiske område. Må jeg henvise til nedsættelsen af forsvarskommissionen, må jeg henvise til ordningen af 1969, hvor vi rakte hånden ud til socialdemokratiet, må jeg henvise til udvalget nedsat under forsvarskommandoen og henvise til 9 måneders forsøget og henvise sidst til udspillet i forsvarskommissionen, da det stod os klart, at man ikke, hvad vi havde ønsket, kunne ende med en betænkning, en betænkning, som dannede en indstilling og et grundlag, på hvilket vi i dag kunne forhandle. Selv om vi ikke har mødt venlighed på alle de områder, som jeg her har skitseret, har